

РЕШЕНИЕ

№ 40417

гр. София, 03.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 11.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **4375** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на В. Г. Д., с ЕГН: [ЕГН], срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 919 от 02.04.2025 г., издадена от младши автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в Отдел „Пътна полиция“ (ПП) в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.
Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че никога не е употребявал наркотични вещества, като посочва, че пие лекарства за кръвно и диабет. С представена по делото писмена защита от адвокат И. Ю. твърди нищожност на оспорената заповед. В съдебно заседание заявява, че от приетото по делото Постановление за прекратяване на наказателно производство от 24.06.2025 г. се е доказал въпросът, че жалбоподателят не е управлявал автомобила след употреба на наркотични вещества. Претендира присъждане на разноски, по приложен списък.
Ответникът – младши автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юр. П., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, след като обсъди доводите и възразенията на страните, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 02.04.2025 г. срещу В. Г. Д. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с № 3766668 за това, че на посочената дата, около 21:15 ч. същият е управлявал товарен автомобил Ф. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на И. Г. Д., по път Е871 с посока на движение от [населено място] към [населено място] и на КПП В. изход при извършената проверка с Дръг тест 5000 номер ARKD 0049 в проба номер 35 в 21:25, уредът е отчетел положителен резултат за кокаин и опиати.

На водача е издаден талон за медицинско изследване с № 0174926 за ВМА.

С АУАН е констатирано нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП – водачът управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози. С издаването на акта е иззето като доказателство СУМПС на водача с №[ЕИК].

С оглед съставения АУАН, считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП, ответникът е издал процесната заповед № 919 от 02.04.2025 г. за прилагане на ПАМ – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

На основание чл. 172, ал. 2, т. 3 ЗДвП е отнето и СУМПС.

Заповедта е връчена на 02.04.2025 г.

Жалбата срещу заповедта е подадена чрез административния орган до съда на 09.04.2025 г.

В хода на съдебното производство от жалбоподателя е представено Постановление за прекратяване на наказателно производство от 07.02.2023 г. на Софийска районна прокуратура, епикриза от клиника по кардиология, издадена му при изписването му на 07.04.2025 г., както и амбулаторен лист от 26.02.2024 г.

Прието по делото е и Постановление за прекратяване на наказателно производство от 24.06.2025 г. на Софийска районна прокуратура, от където се установява, че във връзка с извършената проверка на 02.04.2025 г. с Дръг тест 5000 номер ARKD 0049 в проба номер 35 в 21:25 ч., при която уредът е отчетел положителен резултат за кокаин и опиати, В. Г. Д. е бил транспортиран до ВМА, където му е взета кръвна проба, като в резултат на извършеното изследване на пробата не е било установено наличието на наркотични вещества или техни аналози в кръвта на жалбоподателя. Изрично е посочено, че на жалбоподателя в резултат на дадена проба е изготвено химико-токсикологично лабораторно изследване.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото (л. 33) е приложена заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 от ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП директорът на СДВР, със заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. (л. 32), е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от И. В. Н., който съгласно приложената по делото заповед рег. № 513з-9682/13.09.2024 г. (л. 31) заема длъжността младши автоконтрольор I степен в 01 група, 02 сектор в Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи. Тази длъжност е в обхвата на посочената в заповед 513з-6400/07.07.2023 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Спазено е изискването за форма. В проверявания акт са изложени фактическите и правни основания за упражняване на компетентността. Не се констатира и нарушение на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателите.

Във връзка с възражението направено от адвокат Ю., а именно, че процесната заповед е нищожна, съдът приема, че основното разграничение на порочните административни актове в правната теория е разделението им на нищожни и унищожаеми в зависимост от степента на порока, от който е засегнат актът. В административното право, за разлика от гражданското право, липсва конкретна норма, която да регламентира в кои случаи съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожаем. Широко е застъпено в съдебната практика становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки пороци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят, изменят или погасят права. Съдебната практика приема, че нищожни административни актове са тези, при които са допуснати нарушения на изискванията за компетентност и форма. Такива пороци в настоящия случай, както се посочи по – горе, не са налице. В тази връзка неоснователно е и възражението за нищожност на процесната заповед.

По приложението на материалния закон:

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Законодателят изрично е предвидил, че при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В конкретния случай управление на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози административният орган е установил с полеви тест за наркотици - Дръг тест 5000 номер ARKD 0049, в 21:25 ч.

По делото е представено Постановление за прекратяване на наказателно производство от 24.06.2025 г. на Софийска районна прокуратура, от където се установява, че във връзка с извършената проверка на 02.04.2025 г. с Дръг тест 5000 номер ARKD 0049 в проба номер 35 в 21:25 ч., при която уредът е отчетел положителен резултат за кокаин и опиати, В. Г. Д. е бил транспортиран до ВМА, където му е взета кръвна проба, като в резултат на извършеното

изследване на пробата не е било установено наличието на наркотични вещества или техни аналози в кръвта на жалбоподателя.

В тежест на административния орган, издал оспорения акт, е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение, за преустановяването на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством проведеното Постановление за прекратяване на наказателно производство от 24.06.2025 г. на Софийска районна прокуратура.

С оглед разпределението на доказателствената тежест и представените от страните доказателства не се установява жалбоподателят да е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, така както е прието от страна на административния орган. Действително същият е бил тестван с техническо средство DRUG TEST с отчетен положителен резултат за наличие на наркотично вещество, но с оглед приетото по делото Постановление за прекратяване на наказателно производство, не може да се приеме за установена употребата им.

След като установеното с техническо средство Дрегер Дръгтест не отговаря на установено с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване (видно от Постановление за прекратяване на наказателно производство), то съдът приема за основателно на възражението, подкрепено с доказателства, че водачът е бил на медикаментозно лечение, приемал е предписани лекарства, които да могат да повлияят/да опорочат резултата от отчетената с техническото средство проба за употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Съдът намира, че така посоченото фактическо основание за издаване на ЗППАМ № 919 от 02.04.2025 г., не отговаря на действителното фактическо положение, а именно – че на посочената в заповедта дата и час жалбоподателят е управлявал МПС, след употреба на наркотични вещества - кокаин и опиати.

При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т. 1, буква „б“ от ЗДвП административният орган е задължен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В конкретния случай фактическото основание, послужило за прилагането на процесната ПАМ спрямо жалбоподателя е оборено, поради което оспорената заповед се явява постановена в нарушение на материалния закон.

Не са налице и предпоставки за реализиране на превантивен, преустановителен или възстановителен ефект, по отношение на нейният адресат. По изложените съображения обжалваната заповед следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя следва да се възстановят направените по делото разноски в общ размер от 410 лв., които представляват заплатена държавна такса от 10 лв. и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., платени изцяло в брой, видно от представения договор за правна защита и съдействие (л. 55). Следва да се посочи, че в съдебно заседание на 10.06.2025 г. от процесуалния представител на ответника е заявено, че не прави възражение за прекомерност.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 66 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 919 от 02.04.2025 г., издадена от младши автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в Отдел „Пътна полиция“ в Столична

дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Г. Д., с ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 410 (четиристотин и десет) лв. разноси по делото.

На основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата решението е окончателно.

СЪДИЯ: